

ΤΑ ΜΕΘΕΟΡΤΑ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τὴν Κυριακὴν, 18^{ῃν} Σεπτεμβρίου/1^{ῃν} Ὀκτωβρίου 2012, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου μεθεόρτως ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Τὴν ὥς ἄνω ἡμέραν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε τῆς θ. Λειτουργίας εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸ ἐν Ναζαρέτ κτῆμα τοῦ Πατριαρχείου «Κάσρ-Ἑλ-Μουτράν», ἀνακαινισθέν προσφάτως ἐνεργείαις τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καὶ τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θαβώρ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος καὶ δαπάναις προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησαν ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς, Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος καὶ ὁ παρεπιδημῶν Ἀρχιερεὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μεσαορίας κ. Γρηγόριος, Ἱερομόναχοι, Πρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι.

Εἰς τοὺς προσελθόντας εἰς τὴν θ. Λειτουργίαν ἐκ τῆς Ναζαρέτ καὶ τῶν περιχώρων πιστοὺς ἐκήρυξεν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης τὸν θεῖον λόγον, ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Σήμερον Σταυρός ὑποῖται καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἠλευθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις ἐγκαινίζεται καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται, ἐν κυμβάλοις δαυϊτικοῖς ὕμνον σοι προσφέροντα καὶ λέγοντα· εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ θεός, Σταυρόν καὶ Ἀνάστασιν, δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας, ἀγαθέ καὶ φιλόανθρωπε». Ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Τό ξύλον τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, δηλονότι ὁ Σταυρός, κατέχει κεντρικὴν θέσιν εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως ἡμῶν. Καὶ τοῦτο διότι διὰ τοῦ Σταυροῦ ἐπῆλθεν ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς πλάνης του διαβόλου. Διὰ τοῦ Σταυροῦ ἐνεκαινιάσθη ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ πλέον δέ διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως ἐτελεσιουργήθη τὸ μέγα του θεοῦ μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ.

Αὐτό τοῦτο τὸ γεγονός εὐαγγελίζεται καὶ κηρύττει ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διὰ τῆς σημερινῆς ἑορτῆς τῆς παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, οὕσα ὁ πιστός καὶ ἀψευδὴς μάρτυς τοῦ τόπου τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ τόπου τῆς ὑπὸ τῆς Ἀγίας Ἑλένης Εὐρέσεως τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων Μακαρίου ὑψώσεως Αὐτοῦ ἀγάλλεται καὶ μετὰ τοῦ θείου Παύλου καυχᾶται λέγουσα: «Ἐμοὶ δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἡμεῖς κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐν τῷ κόσμῳ». (Γαλ. 6, 14).

Αὐτήν ἀκριβῶς τὴν ἐλευθερίαν ἐγγυᾶται καὶ τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ εἰς ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι πιστεύουν καὶ προσκυνοῦν τὸν Τίμιον Σταυρόν. «Ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστίν, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις θεοῦ ἐστίν», κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος. (Α' Κορ. 1,18).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς θεὸς ἐφύτευσε τό «ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου», (Γεν. 2,9). Ὁ ἴδιος μετὰ τὴν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ διὰ Πνεύματος Ἁγίου ἐνσάρκωσίν Του, ὡς τέλειος θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος, ἐφύτευσε ἐν μέσῳ τῆς γῆς καὶ τό ὄργανον τῆς σωτηρίας, δηλονότι τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ, ὡς ψάλλει ὁ προφήτης Δαβίδ: «Ὁ δὲ θεὸς βασιλεὺς ἡμῶν πρό αἰώνων, εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς». (Ψαλμ. 73,12).

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, εἰργάσθη τὴν σωτηρίαν ἡμῶν οὐχὶ μόνον διὰ τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας Του, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ αἵματός Του, δηλαδή τοῦ σταυρικοῦ Αὐτοῦ πάθους, «ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ», (Ἐφεσ. Α', 7).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Κύριος καὶ θεὸς ἡμῶν Χριστὸς ἐπότισε μέ τό αἶμα καὶ τό ὕδωρ πού ἔτρεξαν ἀπὸ τὴν ἀκήρατον πλευράν Του, τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ, τό ξύλον τῆς κατάρας καὶ τῆς ἀτιμίας καὶ τό μετέβαλεν εἰς ξύλον ζωῆς καὶ, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας, «εἰς δένδρον ζωηφόρον», εἰς δένδρον πού καρποφορεῖ τὴν αἰώνιον ζωὴν. «Οὗτός ἐστιν», λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, «ὁ ἐλθὼν δι' ὕδατος καὶ αἵματος, Ἰησοῦς Χριστός· οὐκ ἐν τῷ ὕδατι μόνον, ἀλλ' ἐν τῷ ὕδατι καὶ τῷ αἵματι· καὶ τὸ Πνεῦμά ἐστι τὸ μαρτυροῦν, ὅτι τὸ Πνεῦμά ἐστιν ἡ ἀλήθεια». (Α' Ἰωάν. 5,6). Ἀναλυτικώτερον ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής λέγει: «Μὴν ἀκούετε τί σᾶς λέγουν περὶ τοῦ Ἰησοῦ τὰ ὄργανα τῆς πλάνης καὶ τοῦ σκοτούς. Αὐτός εἶναι Ἐκεῖνος, πού ἦλθε καὶ ἐφανερώθη ὡς Μεσσίας διὰ τοῦ βαπτίσματός Του εἰς τό ὕδωρ, ὅπου ὁ Πατήρ θεὸς διεκήρυξεν αὐτόν Υἱόν Του ἀγαπητόν, καὶ διὰ τοῦ αἵματός Του, πού τό προσέφερεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θυσίαν, τὴν ὁποίαν ἐδέχθη ὁ Πατήρ Του, ὅπως ἐφάνη καὶ ἀπὸ τὰ σημεῖα πού ἐπηκολούθησαν, διὰ τὰ ὁποῖα οἱ παριστάμενοί Του ὡμολόγησαν Υἱόν τοῦ Θεοῦ. Αὐτός διεκηρύχθη εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν καὶ εἰς τὸν Γολγοθᾶν θεάνθρωπος Μεσσίας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Δέν ἐφανερώθη Μεσσίας διὰ τοῦ βαπτίσματός Του μόνον, ἀλλὰ διὰ τοῦ βαπτίσματος καὶ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου Του. Ἀλλὰ καὶ τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι μάρτυς, πού δίδει μαρτυρίαν. Εἶναι δὲ ἡ μαρτυρία αὕτη τοῦ Πνεύματος ἔγκυρος, διότι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον εἶναι αὕτη ἡ ἀλήθεια.

Διὰ τῆς ἐορτίου ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀφ' ἐνός προσκυνοῦμεν Αὐτόν τοῦτον τὸν σταυρωθέντα Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν. Ἀφ' ἐτέρου ὑμνοῦμεν καὶ ἐορτάζομεν τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν. Προσκυνοῦμεν δὲ διὰ τοῦ σταυροῦ Αὐτόν τοῦτον τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, διότι ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐθυσιάσθη «ἵνα», ὡς λέγει ὁ μέγας Παῦλος, «λυτρώσῃται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας καὶ καθαρῇ ἐαυτῶ λαόν περιούσιον», (Τίτ. 2,14). Ὁ δὲ περιούσιος λαὸς εἶναι τὰ τίμια μέλη, τὰ ὁποῖα συνιστοῦν τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, «ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος», (Πράξ. 20,28), δηλονότι τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἢ καλλίτερον εἶπεῖν, ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἐγκαινίασις τοῦ θανάτου τῆς ζωῆς, τουτέστιν τῆς καταργήσεως τοῦ θανάτου διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ εἶναι αὐτό, τό ὁποῖον διαφοροποιεῖ τὴν τῶν Χριστιανῶν θρησκείαν ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλον θρησκευτικόν ἢ φιλοσοφικόν ἢ ἰδεολογικόν σύστημα. Ἰδού λοιπόν διατί ὁ ἱερός Παῦλος λέγει: «Ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ σταυροῦ

τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις θεοῦ ἐστι», (Α΄ Κορ. 1,18).

Ἐξ ἄλλου εἰς τό κέντρον τῆς ἀναιμάκτου καί λογικῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας μας, δηλονότι τῆς θείας Εὐχαριστίας, εἶναι τό γεγονός ὅτι «δι’ αὐτοῦ τοῦ σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Χριστοῦ ἀναφέρομεν θυσίαν αἰνέσως διά παντός τῷ θεῷ καί Πατρί», (Ἐβρ. 13,15).

Εἰς τοῦτο ἐξ ἄλλου καλούμεθα ὑπό τῆς Ἐκκλησίας διά στόματος τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «Δεῦτε, λαοί, τό παράδοξον θαῦμα καθορῶντες, τοῦ Σταυροῦ τήν δύναμιν προσκυνήσωμεν, ὅτι ξύλον ἐν Παραδείσῳ θάνατον ἐβλάστησε· τό δέ τήν ζωὴν ἐξήνθησεν ἀναμάρτητον ἔχον προσηλωμένον τόν Κύριον· ἐξ οὗ πάντα τά ἔθνη ἀφθαρσίαν τρυγῶντες κραυγάζομεν. Ὁ διά Σταυροῦ τόν θάνατον καταργήσας καί ἡμᾶς ἐλευθερώσας, δόξα Σοι». Ἀμήν.

Τήν μεσημβρίαν ὁ Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός παρέθεσε τιμητικὴν τράπεζαν εἰς τόν Μακαριώτατον, τήν συνοδείαν Αὐτοῦ καί ἄλλους.

Ἡ ἐορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐωρτάσθη ὡσαύτως μεθεόρτως καί εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τήν Δυτικὴν Ἱερουσαλήμ παρά τό Εὐρωπαϊκόν Κοινοβούλιον, κειμένην εἰς τόν τόπον, ἔνθα ἐφυτεύθη τό τρισύνθετον ξύλον, ἐκ τοῦ ὁποίου κατεσκευάσθη ὁ σταυρός, ἐν ᾧ προσηλώθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός διά τήν σωτηρίαν ἡμῶν.

Ἐνταῦθα ἐτελέσθη θ. Λειτουργία ὑπό τοῦ καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Κλαυδίου, τήν ὁποίαν παρηκολούθησαν πιστοί τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων καί προσκυνηταί. Τούτους ἐδεξιώθη εἰς τό ἡγουμενεῖον ὁ καθηγούμενος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ.

Τήν Πέμπτην, 14^{ην} / 27^{ην} Σεπτεμβρίου 2012, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων συμφώνως πρὸς τήν τυπικὴν αὐτοῦ διάταξιν καί προσκυνηματικὴν τάξιν.

Α΄. Ὁ Ἐσπερινός

Ἀφ’ ἐσπέρας ἀνεγνώσθη ἡ θ’ Ὡρα εἰς τόν ἱερόν ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, λόγῳ τῶν συνεχιζομένων ἀνακαινιστικῶν ἐργασιῶν εἰς τό μοναστηριακόν ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης.

Εὐθύς ἀμέσως τήν 14.00μ.μ. ὥραν, τῶν κωδῶνων χαρμοσύνης κρουομένων,

ήκολούθησεν ή διά τής Χριστιανικής όδοϋ κάθοδος τών Άγιοταφιτών Αρχιερέων και Ίερομονάχων εις τόν Πανίερν Ναόν τής Άναστάσεως. Άμα τή είσόδω εις τό ιερόν προσκύνημα τής Αγίας Αποκαθλώσεως και τή έπισήμω έν αύτῳ ύποδοχῇ, ό Προεξάρχων τής έορτής Μακαριώτατος Πατήρ ήμών και Πατριάρχης Ίεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ηϋλόγησε τό θυμίαμα, έθύμιασε και προσεκύνησε Αύτός και οί Αρχιερείς.

Έν συνεχεία έλαβε χώραν ή προσκύνησις ύπό τοϋ Μακαριωτάτου, τών Αρχιερέων και τών Ίερέων εις τόν Πανάγιον και Ζωοδόχον τοϋ Κυρίου Τάφον.

Μετά τοϋτο έλαβε χώραν ή εις τόν Φρικτόν Γολγοθάν προσκύνησις ύπό τών Συνοδικών Αρχιερέων και Ίερομονάχων, έν ῳ έκρούοντο τά σήμαντρα και έτελειτο τό θυμίαμα ύπό τών ιεροδιακόνων ανά τά προσκυνήματα.

Εϋθύς άμέσως ήρξατο ό Μέγας Έσπερινός εις τό Καθολικόν δι' Άνοιξανταρίων και Μεγάλης Άρτοκλασίας, προεξάρχοντος τοϋ Μακαριωτάτου Πατρός ήμών και Πατριάρχου Ίεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συμπροσευχομένων τών παρεπιδημούντων Αρχιερέων Ίερωτάτων Μητροπολιτών Ρεθύμνης και Αϋλοποτάμου κ. Εϋγενίου τοϋ Οίκουμενικοϋ Πατριαρχείου τής Έκκλησίας τής Κρήτης, Ξάνθης και Περιθεωρίου κ. Παντελεήμονος, Κερκύρας κ. Νεκταρίου και Θηβών κ. Γεωργίου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, και σημαντικοϋ άριθμοϋ προσκυνητών έξ Ελλάδος και Κύπρου, παρά τήν έπικρατοϋσαν οίκονομικήν κρίσιν.

Τοϋ Έσπερινοϋ τελεσθέντος, έγένετο ή έν πομπῇ και κωδωνοκρουσία άνοδος εις τά Πατριαρχεία.

Β' Η Θεία Λειτουργία.

Τήν 7.00 π.μ. τής Πέμπτης, 14^{ης} /27^{ης} Σεπτεμβρίου 2012, ήρξατο άπό τοϋ Πατριαρχείου ή κάθοδος πρός τόν Πανίερν Ναόν τής Άναστάσεως.

Άμα τή προσκυνήσει εις τήν Αγίαν Αποκαθήλωσιν και τόν Πανάγιον Τάφον ύπό τοϋ Μακαριωτάτου μετά μανδϋού έλαβε χώραν ή είσοδος εις τό Καθολικόν, ή τάξις τοϋ Καιροϋ και ή ένδυσις τών Ίερέων, έν ῳ έκρούοντο τά σήμαντρα.

Μετά τοϋτο έλαβε Καιρόν ό Μακαριώτατος και ένεδύθη Αύτός και οί Αρχιερείς.

Μετά τοϋτο ήρξατο ή Θεία Λειτουργία εις τό Καθολικόν, προεξάρχοντος τοϋ Μακαριωτάτου Πατρός ήμών και Πατριάρχου Ίεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου και συλλειτουργούντων Αϋτῳ τών Άγιοταφιτών Αρχιερέων και τών παρεπιδημούντων Ίερωτάτων Μητροπολιτών Ρεθύμνης και Αϋλοποτάμου κ. Εϋγενίου τοϋ Οίκουμενικοϋ Πατριαρχείου τής Έκκλησίας τής Κρήτης, Μεσαορίας κ. Γρηγορίου τής Έκκλησίας τής Κύπρου, τοϋ Έπισκόπου Γκομέλσκη και Ζλομπίσκη τής Έκκλησίας τής Ρωσίας, τών Ίερωτάτων Μητροπολιτών Ξάνθης και Περιθεωρίου κ. Παντελεήμονος, Κερκύρας κ. Νεκταρίου, Θηβών κ. Γεωργίου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, Άγιοταφιτών Αρχιμανδριτών και Ίεροδιακόνων έκ τών άλλων Όρθοδόξων Έκκλησιών, Ελλάδος, Ρωσίας, Σερβίας και Κύπρου.

Άμα τή άπολύσει τής Θείας Λειτουργίας, ήρξατο ή τελετή τής Υψώσεως τοϋ Τιμίον Σταυροϋ άπό τοϋ σολέως τοϋ Καθολικοϋ. Ό Μακαριώτατος Πατήρ ήμών και Πατριάρχης Ίεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ηϋλόγησε τήν Αγίαν Είσοδον, άκολουθως δέ ή μακρά Αρχιερατική, ιερατική και μοναχική πομπή -τοϋ Γενικοϋ Προξένου τής

Ἑλλάδος κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου καί τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ ἀκολουθούντων- ἐξῆλθε τοῦ Καθολικοῦ, ἐστράφη ἀριστερά, διῆλθε πρό τῆς Ἀγίας Ἀποκαθλώσεως ἦλθεν εἰς τό παρεκκλήσιον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί κατήλθεν εἰς τό ἐν αὐτῷ σπήλαιον τῆς Ἀγίας Ἑλένης .

Ἐνθάδε ἔλαβε χώραν ἡ εἰς τὰ τέσσαρα σημεία τοῦ ὀρίζοντος ἑκτασις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί ἡ ὕψωσις αὐτοῦ ὑπό τοῦ Πατριάρχου ἀπό τοῦ σημείου, ἐν ᾧ εὐρέθη.

Μετά τήν ὕψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τόν τόπον, ἐν ᾧ εὐρέθη, ἠκολούθησεν ἄνοδος τῆς ἱερᾶς πομπῆς καί περιφορά αὐτῆς τρίς περίξ τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου, ἐν ᾧ ἐψάλλοντο τὰ Τροπάρια «Ἀκατάληπτὸν Ἑστίν» καί ὁ Πατριάρχης καί οἱ Ἀρχιερεῖς ἔφερον εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἐν σειρᾷ καί ἐναλλάξ τό Τίμιον Ξύλον.

Τῆς λιτανείας ταύτης τελεσθείσης, ἠκολούθησεν ἄνοδος εἰς τόν Φρικτόν Γολγοθᾶν καί ὕψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τήν τυπικὴν διάταξιν ἀπό τῆς Ἀγίας Τραπέζης τοῦ Γολγοθᾶ καί ἀπό τοῦ σημείου, ἐν ᾧ ὁ Σταυρός ὑψώθη μετά τοῦ ὑψωθέντος διὰ τήν σωτηρίαν ἡμῶν Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μετά τήν ὕψωσιν καί ἐν ᾧ οἱ πιστοὶ συνωστίζοντο, ἵνα λάβωσιν ἐκ τῶν βασιλικῶν τοῦ ὑψωθέντος Σταυροῦ διὰ τόν Ἀγιασμόν ψυχῆς καί σώματος, οἴκων αὐτῶν καί τῶν προσφύων τῆς θείας Εὐχαριστίας, ὁ Μακαριώτατος καί πᾶσα ἡ συνοδεία κατήλθον διὰ τῶν ἐσωτερικῶν βαθμίδων εἰς τό Καθολικόν, ἔνθα ἐγένετο ἡ ἀπόλυσις.

Μετά ταῦτα ἠκολούθησεν ἡ ἐπίσημος ἄνοδος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἔνθα ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσεφώνησε τοὺς προσελθόντας διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Σήμερον Σταυρός ὑψοῦται, καί κόσμος ἐκ πλάνης ἠλευθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καί τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται, ἐν κυμβάλοις δαυϊτικοῖς ὕμνον σοὶ προσφέροντα, καί λέγοντα· εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ θεός, Σταυρόν καί τήν Ἀνάστασιν, δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας, ἀγαθέ καί φιλάνθρωπε», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς προσκυνηταί ,

Τό ξύλον τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, δηλονότι ὁ Σταυρός, κατέχει κεντρικὴν θέσιν εἰς τό μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως ἡμῶν. Καί τοῦτο διότι διὰ τοῦ Σταυροῦ ἐπῆλθεν ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς πλάνης του διαβόλου. Διὰ τοῦ Σταυροῦ ἐνεκαινιάσθη ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ πλέον δέ διὰ τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως ἐτελεσιουργήθη τό μέγα του θεοῦ μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ.

Αὐτό τοῦτο τό γεγονός εὐαγγελίζεται καί κηρύττει ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διὰ τῆς σημερινῆς ἑορτῆς τῆς παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, οὕσα ὁ πιστός καί ἀψευδὴς μάρτυς τοῦ τόπου τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καί τοῦ τόπου τῆς ὑπὸ τῆς Ἀγίας Ἑλένης Εὐρέσεως τοῦ Σταυροῦ καί τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων Μακαρίου ὑψώσεως Αὐτοῦ ἀγάλλεται καί μετά τοῦ θείου Παύλου καυχᾶται λέγουσα: «Ἐμοὶ δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου

ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοί κόσμος ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ». (Γαλ. 6,14).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐλευθερίαν ἐγγυᾶται καὶ τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι πιστεύουν καὶ προσκυνοῦν τὸν Τίμιον Σταυρόν. «Ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστίν, τοῖς δὲ σωζόμενοις ἡμῖν δύναμις θεοῦ ἐστίν», κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος. (Α' Κορ. 1,18).

Τῆς τοῦ Σταυροῦ θείας δυνάμεως ἐγενόμεθα καὶ ἡμεῖς κοινωνοὶ κατὰ τὴν εὐχαριστιακὴν σύναξιν, τὴν ὁποίαν μετὰ παρρησίας καὶ πανηγυρικῶς ἐτελέσαμεν ἐν τῷ πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως.

Εἰς τοῦτο ἐξ ἄλλου καλούμεθα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ στόματος τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «Δεῦτε, λαοί, τό παράδοξον θαῦμα καθορῶντες, τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν προσκυνήσωμεν, ὅτι ξύλον ἐν Παραδείσῳ θάνατον ἐβλάστησε· τό δὲ τὴν ζωὴν ἐξήνθησεν ἀναμάρτητον ἔχον προσηλωμένον τὸν Κύριον· ἐξ οὗ πάντα τὰ ἔθνη ἀφθαρσίαν τρυγῶντες κραυγάζομεν. Ὁ διὰ Σταυροῦ τὸν θάνατον καταργήσας καὶ ἡμᾶς ἐλευθερώσας, δόξα Σοι».

Ἐτη πολλά καὶ εὐλογημένα μέ τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ», ἀραβιστί δὲ ὡς ἔπεται: ἴδε ἡλεκτρονικὸν σύνδεσμον:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2012/09/27/1445/>

καὶ ἔδωκε τὴν εὐλογίαν Αὐτοῦ εἰς τοὺς προσκυνητάς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

<http://youtu.be/uUqZt7IowAs>

ngg_shortcode_1_placeholder

Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΙΩΝ.

Τὴν Δευτέραν, 4^{ην} /17^{ην} Σεπτεμβρίου 2012, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ' ἐτέλεσε τὴν τελετὴν τοῦ Ἀγιασμοῦ εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Σχολὴν τῆς Ἀγίας Σιών διὰ τὴν εὐλογίαν τῶν μαθημάτων τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους 2012-2013 εἰς αὐτήν.

Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην παρέστησαν ὁ Πρόεδρος τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας Ἱερώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος, ὁ Γέρων Ἀρχιεπίσκοπος Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος καὶ ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Σωτήριος Ἀθανασίου.

Τόν Μακαριώτατον ὑπεδέχθησαν εἰς τήν εἴσοδον τῆς Σχολῆς ὁ Σχολάρχης ὁσιολογιώτατος μοναχός π. Φώτιος Κιούσης, οἱ καθηγηταί, ἀπεσπασμένοι ἐκπαιδευτικοί τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας τῆς Ἑλλάδος καί διωρισμένοι ὑπό τοῦ Πατριαρχείου καί οἱ μαθηταί δόκιμοι τῆς Σχολῆς, προετοιμαζόμενοι διά τήν ἔνταξιν αὐτῶν εἰς τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα.

Μετά τήν τέλεσιν τοῦ Ἀγιασμοῦ ὁ Μακαριώτατος ἡγίασε καθηγητάς καί μαθητάς καί εἶπε μεταξύ ἄλλων τά ἀκόλουθα:

“Ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος μᾶς συνήγαγε καί πάλιν εἰς τήν Πατριαρχικὴν Σχολὴν Σιών, διὰ νά ἀρχίσωμεν καί πάλιν τό σχολικόν ἔτος. Τό γεγονός τοῦτο εἶναι μεγάλο, διότι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην παιδείας καί ἔχει ἀνάγκην τόσον τῆς ἰδικῆς τοῦ σοφίας, ἀλλά καί τῆς σοφίας τῆς ἄνωθεν, τῆς θείας σοφίας. Καί τοῦτο διότι, ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι λευκὸς πίναξ, πού σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀναπλάττεται καί διαμορφώνεται ἀνάλογα με τήν παιδείαν καί με τήν μορφήν, τήν ὁποίαν θέλουμε νά τοῦ δώσωμε.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀναπλάττει καί διαμορφώνει τόν ἄνθρωπον κατὰ τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁρατὴ καί γνωστὴ εἰς ἡμᾶς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Συνεπῶς, ἡ Ἐκκλησία ἀναπλάττει καί διαμορφώνει τόν ἄνθρωπον κατὰ τήν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ὁ σκοπὸς τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς εἶναι γνωστός εἰς ὅλους μας καί εἶναι γνωστός διότι ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων διὰ μέσου τῶν αἰώνων κατέστη ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας ὁ φρουρός, ὁ φύλαξ καί ὁ διάκονος αὐτῆς τῆς μεγάλης πνευματικῆς καί ἀνεκτιμήτου κληρονομιάς τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τά ὁποῖα Πανάγια Προσκυνήματα ἀποτελοῦν τά μαρτύρια τῆς πίστεώς μας, ἀλλά καί τά ἐχέγγυα τῆς Ἑλληνορθοδόξου ἡμῶν ταυτότητος, τῆς Ἑλληνορθοδόξου ἡμῶν Παραδόσεως. Ἡ ἀποστολὴ συνεπῶς εἰς τήν Σχολὴν μας εἶναι πολὺ μεγάλη. Ὅσοι ἤδη εὐρισκόμεθα καί διακονοῦμεν αὐτόν τόν τόπον, κληρικοὶ καί λαϊκοί, διδάσκοντες καί διδασκόμενοι, γνωρίζομεν ποία ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Πατριαρχείου καί σήμερα εὐρισκόμεθα εἰς τήν εὐχάριστον αὐτὴν στιγμήν νά ἐγκαινιάσωμεν διὰ τοῦ Ἀγιασμοῦ καί διὰ τῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας τό νέον σχολικόν ἔτος. Ὁ ψαλμῳδὸς εὐχεται καί ζητᾷ ἀπὸ τόν Θεόν νά μᾶς ἐγκαινίση πνεῦμα εὐθέες. Εὐχόμεθα αὐτό τό πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τό πνεῦμα τό εὐθέες, νά ἐγκαινιάση ὅλων μας τίς καρδιές, οὕτως ὥστε, μέ τό πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ νά ξεκινήσωμεν αὐτὴν τήν νέαν σχολικὴν διαδρομήν, αὐτό τό νέον σχολικόν ἔτος.

Φέτος οἱ μαθηταί μᾶλλον ἔχουν ὀλιγοστέψει, ἀλλά ἔχομεν ἐλπίδας ὅτι θά αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν, δεδομένου ὅτι ἀναμένομεν καί ἄλλους μαθητάς, τόσον ἀπὸ τήν Ἑλλάδα ὅσον καί ἀπὸ τήν Κύπρον. Τό προσωπικόν τῶν καθηγητῶν εἶναι πλήρες, πού σημαίνει ὅτι ἡ Σχολὴ μας ἔχει πληρότητα καί θά λειτουργήσῃ μέ πληρότητα καί κανονικότητα.

Μεθ’ ἡμῶν ἔχομεν πάντοτε τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία διετήρησε καί διατηρεῖ τόν οἶκον Αὐτοῦ, τό Πατριαρχεῖον, καί συνεπῶς καί τήν Πατριαρχικὴν Σχολήν, ἡ ὁποία εἶναι ἀναπόσπαστον τμῆμα τοῦ Πατριαρχείου, τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ, διότι αὐτὴ ἡ σχολὴ ἦτο καί παραμένει ἡ τροφὸς τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, μία Ἀδελφότης, ἡ ὁποία ἔχει μεγάλην ἱστορίαν, ἔχει διαχρονικὴν διακονίαν καί ὑπηρεσίαν καί ἀναγνωρίζεται ἡ προσφορά της ὅχι μόνον ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους

ὀρθοδόξους καί τούς συμπατριώτας μας, ἀλλά καί ἀναγνωρίζεται ἀπό ὅλον τόν κόσμον ἡ προσφορά αὐτῆς.

Ἐπιπλέον ἔχομεν πάντοτε τήν συμπαράστασιν καί τό ἐνδιαφέρον τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος, τό ὁποῖον ἐκπροσωπεῖται ἀπό τό Γενικόν Προξενεῖον τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα καί τό ὁποῖον Προξενεῖον ἐνσαρκώνεται ἀπό τήν παρουσίαν τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα. Ὁ κ. Γενικός καί οἱ συνεργάται του, δέν ὑπερβάλλομεν, παρίστανται καί παραμένουν πάντοτε εἰς τό πλευρόν τόσον τῆς Ἀδελφότητός μας, ὅσον καί ἰδιαιτέρως τῆς Σχολῆς, παρά τό γεγονός ὅτι ἡ Πατρίς ἡμῶν διέρχεται μεγάλην οἰκονομικήν κρίσιν...".

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

http://youtu.be/I09hAxBE_fE

ngg_shortcode_2_placeholder

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΣΚΕΨΙΝ ΤΩΝ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ Μ. ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΝ.

Εἰς Λευκωσίαν, τήν 2ην Σεπτεμβρίου 2012,

“Ἀδελφοί, ἀλλήλων τά βάρη βαστάζετε καί οὕτως ἀναπληρώσατε τόν νόμον τοῦ Χριστοῦ», (Γαλ. 6,2).

Μακαριώτατε Πατριάρχα Ἀλεξανδρείας.

Ἀρχιεπίσκοπε Κύπρου,

Ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ πρός τά μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῆς Ἐκκλησίας, κηρυγματική ἐντολή τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου προέτρεψε τήν κατά τόπους ἐν τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν εἰς τήν ἀνάληψιν τῆς «ὀρθόδοξου Πρωτοβουλίας».

Ἡ σημερινή Κυριακή εὐχαριστιακὴ Σύναξις τῶν Προκαθημένων τῶν Ἀποστολικῶν ἡμῶν Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας (τούτου μή δυνηθέντος παραστήναι φυσικῶς), Ἱεροσολύμων καί Κύπρου ἀφ’ ἐνός. Καί ἡ συνάντησις τῶν νεολαίων τῶν ἀντιστοιχῶν Ἐκκλησιαστικῶν πνευματικῶν δικαιοδοσιῶν ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἐδαφῶν τῆς ἱστορικῆς καί πολυπαθοῦς Ἀγιοτόκου νήσου Κύπρου ἀφ’ ἐτέρου, ἀποτελεῖ

ἔμπρακτον ἀπόδειξιν τῆς ἐν τῷ δοκιμασμένῳ κόσμῳ Χριστιανικῆς ἡμῶν μαρτυρίας.

Τό ἐν Χριστῷ κήρυγμα μετουσίας καί σωτηρίας ἐν τῷ κόσμῳ συνεχίζεται διὰ τοῦ θεανθρωπίνου θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ἐν αὐτῇ ἐνεργούντος Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ θεραπευτική καί σωστική ἐνέργεια τῆς πνευματικῆς δυνάμεως τῆς Ἐκκλησίας πρωτίστως καί κυρίως ἀποτελεῖ τήν μόνην ἐλπίδα καταφυγῆς καί προστασίας τῶν ἀνθρώπων, ὡς τοῦτο καταδεικνύεται ἐναργέστατα ἀπό τὰς πολιτικές καί θρησκευτικές ἐξεγέρσεις καί διαμάχας πού διαδραματίζονται εἰς ὀλόκληρον τήν οἰκουμένην, ἰδιαιτέρως δέ εἰς τήν εὐρυτέραν περιοχὴν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Ὅλοι μας εἴμεθα αὐτόπται καί αὐτήκοοι μάρτυρες τῶν γεγονότων τῶν προφητικῶν λόγων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, λέγοντος: «Ὅταν δέ ἀκούσητε πολέμους καί ἀκαταστασίας, μή πτοηθῆτε· δεῖ γάρ ταῦτα γενέσθαι πρῶτον, ἀλλ' οὐκ εὐθέως τό τέλος... ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καί βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν, σεισμοί τε μεγάλοι κατὰ τόπους καί λιμοί καί λοιμοί ἔσονται... πρό δέ τούτων πάντων ἐπιβαλοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καί διώξουσι... ἀποβήσεται δέ ὑμῖν εἰς μαρτύριον», (Λουκ. 21, 9-13).

Οἱ τοῦ Κυρίου προφητικοί καί ἐσχατολογικοί οὗτοι λόγοι οὐδεμίαν σημασίαν ἔχουσιν εἰς αὐτούς οἱ ὅποιοι «ἐκ τοῦ κόσμου εἰσι», (Α' Ἰωάν. 4,5). Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὄντες μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καί φορεῖς τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς «ἡμεῖς ἐκ τοῦ θεοῦ ἐσμέν» –κατὰ τήν ὁμολογίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου, «ὁ γινώσκων τόν θεόν ἀκούει ἡμῶν· ὅς οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ θεοῦ οὐκ ἀκούει ἡμῶν. Ἐκ τούτου γινώσκομεν τό πνεῦμα τῆς ἀληθείας καί τό πνεῦμα τῆς πλάνης». (Α' Ἰωαν. 4, 6).

Λέγομεν τοῦτο, ἐπικαλούμενοι τούς λόγους τοῦ σοφοῦ Παύλου: «ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροί χαλεποί» (Β' Τιμ. 3,1), ἀλλά ταυτοχρόνως καί καιροί ἐπαργρυπνήσεως καί ἐγρηγόρσεως. Ἐπὶ πλέον δέ εἶναι καιροί εὐπρόσδεκτοι τῷ θεῷ, κατὰ τούς προφητικούς λόγους τοῦ Ἡσαΐου, τούς ὁποίους ἐπικαλεῖται ὁ θεῖος Παῦλος: «λέγει γάρ· καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου καί ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι· ἰδοὺ νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας», (Β' Κορ. 6, 2).

Αὐτό τοῦτο ἀκριβῶς τό προφητικόν καί ἀποστολικόν παράγγελμα συνήγαγεν πάντας ἡμᾶς, ποιμένες καί ποιμενομένους εἰς τόν εὐλογημένον τοῦτον τόπον, διὰ νά ἀναλάβωμεν τήν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ, «ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καί σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τούς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικά τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις (Ἐφ. 6,12).

Δεηθῶμεν, λοιπόν, τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας Κυρίου καί θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὅπως διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας περιφρουρῆται ἀπό πάσης προσβολῆς ἐναντίας ἡ νεολαία αὐτῆς. Ἀμήν”.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τήν Τρίτην, 15^{ην} /28^{ην} Αύγουστου 2012, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου συμφώνως πρὸς τὴν Τυπικὴν καὶ Προσκυνηματικὴν αὐτοῦ Διάταξιν ἡ ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ ἐν Γεθσημανῇ Θεομητορικόν Μνῆμα αὐτῆς.

Ἀφ' ἐσπέρας τῆς ἐορτῆς ἐτελέσθη Μέγας Ἑσπερινός, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους.

Τὴν πρωΐαν, ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, ἐτελέσθη Πατριαρχικὴ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Βόστρων κ. Τιμοθέου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων καὶ Παρεπιδημούντων Ἱερέων καὶ Ἱεροδιακόνων, ψάλλοντος εἰς ὕψος βυζαντινόν τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου καὶ παρακολουθούντων ἐν βαθείᾳ κατανύξει πλήθους λαοῦ, προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Ρωσίας, Οὐκρανίας, Κύπρου καὶ Ἀραβοφώνων ἐντοπίων μελῶν τοῦ ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου, χάριν τῶν ὁποίων ἡ ἀκολουθία ἐτελέσθη οὐχὶ μόνον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἀραβικὴν καὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου. Τὴν θ. Λειτουργίαν παρηκολούθησεν καὶ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῶν Ἱστοχώρων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων Δρ Χρῖστος Νικολάου.

Ὁ πιστὸς λαὸς ἐξεδήλωσε τὴν εὐλάβειαν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, πληρῶν τὰς βαθμίδας τοῦ Ναοῦ διὰ κηρῶν καὶ προσκυνῶν τὴν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς Παναγίας Πλατυτέρας Ἱεροσολυμιτίσεως οὐχὶ δέ καὶ τὸ Θεομητορικόν Μνῆμα, καθ' ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ κατὰ τὴν Ὁραν ταύτην ἐτελεῖτο ἡ θεία Λειτουργία.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν ἡ Α.Θ.Μ. ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον περὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἔχοντα ὡς ἔπεται ἐλληνιστί:

«Διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτός σημεῖον• ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ θεός, λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐπικαλούμενος τὸν Προφήτην Ἠσαΐαν: (7, 14), κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, (2,23). [Ἰδοὺ ἡ παρθένος, πού δέν ἐγνώρισεν ἄνδρα θά συλλάβῃ καὶ θά γεννήσῃ υἱόν καὶ ὅσοι θα πιστεύουν εἰς αὐτόν, θα τὸν ὀνομάσουν Ἑμμανουήλ, ὄνομα Ἑβραϊκόν, πού μεταφράζεται «ὁ θεός εἶναι μαζί μας».

Ἡ ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἠσαΐου μνημονευομένη παρθένος, δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Ὑπεραγίαν Δέσποιναν ἡμῶν Θεοτόκον καὶ ἀειπάρθενον Μαρίαν, ἥς τὴν Κοίμησιν ἐορτάζομεν.

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ ὑπερβαλλόντως τὸ πρόσωπον τῆς Παναγίας. Καὶ τοῦτο,

διότι ἡ Παρθένος Μαρία μέ τήν καθαρότητά της καί τήν ταπείνωσίν της ἐγένετο ἡ αἰτία τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, δηλονότι τοῦ Χριστοῦ καί ἐπομένως αἰτία τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. «Ὅθεν δικαίως καί ἀληθῶς θεοτόκον τήν Ἀγίαν Μαρίαν ὀνομάζομεν, τοῦτο γάρ τό ὄνομα ἅπαν τό μυστήριον τῆς οἰκονομίας συνίστησι», λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἡ Κοίμησις τῆς θεοτόκου Μαρίας ἐπιβεβαιώνει με τόν πλέον κατηγορηματικόν τρόπον ὅτι ἡ Παναγία Μαρία ἦτο ἀφ' ἐνός ἄνθρωπος καθ' ἡμᾶς καί ἀφ' ἐτέρου συνέλαβε τόν υἱόν τοῦ Θεοῦ, τόν Χριστόν διά Πνεύματος Ἁγίου, τόν ἐκυοφόρησεν ἐν τῇ μήτρᾳ αὐτῆς, τόν ἐγέννησε, τόν ἐθήλασε καί τόν ἐπόνεσε κατά τήν Σταύρωσιν, Αὐτοῦ ἀλλά καί τόν ἐμεγάλυνε κατά τήν Ἀνάστασίν Του. Ἐπί πλέον δέ Τόν ἐδόξασε, ὅταν κατά τήν Κοίμησίν της Αὐτός Οὗτος ὁ Κύριος καί Θεός της παρέλαβε τό πνεῦμα της, δηλονότι τήν παναγίαν αὐτῆς ψυχὴν σωματικῶς.

Ἐάν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός διά τῆς τριημέρου Αὐτοῦ ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως κατήργησεν τόν θάνατον, ἡ Παναγία, διά τοῦ φυσικοῦ αὐτῆς θανάτου καί τῆς σωματικῆς αὐτῆς μεταστάσεως εἰς τοὺς οὐρανούς, ἐπεσφράγισεν τήν ἱστορικὴν ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησίας, ἣν ὁ Χριστός ἠγάπησεν καί ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς, κατά τόν θεῖον Παῦλον, (Ἐφ. 5,25), καί ἐπομένως ὑπὲρ πάντων τῶν ὄντων μελῶν τοῦ σώματος αὐτῆς, δηλονότι τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, Αὐτοῦ ὄντος κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, (Κολ. 1,18).

Μετά τοῦ ὕμνωδοῦ αὐτῆς εἶπωμεν: «Ἐν τῇ Γεννήσει σου, σύλληψις ἄσπορος, ἐν τῇ Κοιμήσει σου, νέκρωσις ἄφθορος, θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν συνέδραμε θεοτόκε, πῶς γάρ ἡ ἀπείρανδρος, βρεφοτρόφος ἀγνεύουσα; πῶς δέ ἡ Μητρόθεος νεκροφόρος μυρίζουσα; Διό σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμεν σοι. Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη». Ἔτη πολλά .

Ἦκολούθησαν ἡ Θεία Κοινωνία καί ἡ ἀπόλυσις τῆς Θείας Λειτουργίας περί τήν 10.00 π.μ. ὥραν, συμφώνως πρὸς τό Προσκυνηματικόν Καθεστῶς.

Τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων «Ἐν τῷ Γεννήσει», ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία καί οἱ προσκυνηταὶ ἀνῆλθον εἰς τό ἡγουμενεῖον, ἔνθα ὁ καθηγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτᾶριος προσέφερε γλυκίσματα, ὁπώρας καὶ ἀναψυκτικά.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

[httpv://youtu.be/IZZC9Nr7RkU](http://youtu.be/IZZC9Nr7RkU)

ngg_shortcode_3_placeholder

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τὴν Κυριακὴν, 6^η / 19^η Αὐγούστου 2012, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον αὕτη ἔλαβε χώραν, ἦτοι εἰς τὸ ὄρος Θαβώρ εἰς τὸ μέσον τῆς κοιλάδος Ἰεζράελ τοῦ βορείου Ἰσραήλ.

Ἐπὶ τοῦ ὅρους τούτου κατ' ἀρχαιοτάτην τῆς Ἐκκλησίας παράδοσιν, ἀνῆλθεν ὁ Κύριος, συμφώνως πρὸς τὰς εὐαγγελικὰς διηγήσεις (Ματθ. 17, 1-8, Μάρκ. 9,2-10, Λουκ. 9, 28-36), ἀφ' οὗ παρέλαβε τρεῖς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ, Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην. Ἐνώπιον αὐτῶν μετεμορφώθη, ἦτοι ὑπέκρυψε πρὸς στιγμὴν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν Αὐτοῦ καὶ ἀπεκάλυψε ἐντονώτερον τὴν θείαν φύσιν Αὐτοῦ, ἵνα καταδείξῃ εἰς αὐτοὺς τὴν δόξαν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ καὶ τὸ πρῶτον κάλλος, εἰς τὸ ὁποῖον ἠϋρίσκετο ὁ ἄνθρωπος πρὸ τῆς πτώσεως καὶ εἰς τὸ ὁποῖον πάλιν δύναται νὰ ἔλθῃ δι' Αὐτοῦ, τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ μεταμορφουμένου νῦν ἐν δόξῃ.

Τὸ γεγονὸς τῆς θεϊκῆς ταύτης ἐμφανίσεως ἐν μέσῳ νεφέλης φωτεινῆς καὶ μετὰ φωνῆς τοῦ Πατρὸς ἐνεχθείσης ἄνωθεν καὶ λεγούσης «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε», (Ματθ. 17,5), ἐωρτάσθη κατὰ τὴν ὥς ἄνω ἡμέραν ἐπὶ τοῦ ὅρους Θαβώρ διὰ νυκτερινῆς θείας Λειτουργίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Βόστρων κ. Τιμοθέου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, παρεπιδημούντων ἱερέων ἐξ Ἑλλάδος καὶ Ρωσίας, Ἀραβοφώνων ἱερέων τοῦ ἐν Γαλιλαίᾳ ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου, ψαλλόντων ἱεροψαλτῶν, ἐξ Ἑλλάδος προσελθόντων καὶ μετεχόντων ἐν εὐλαβείᾳ ὑπὸ τὴν θαβωρεῖαν νυκτερινὴν αὐραν καὶ δρόσον μερικῶν χιλιάδων Ὁρθοδόξων πιστῶν, τοῦ ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου καὶ προσκυνητῶν ἐξ Ὁρθοδόξων χωρῶν.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς Θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τοὺς πιστοὺς περὶ τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔχοντα οὕτως ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία, ἣν ἀκηκόαμεν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀναγγέλομεν ὑμῖν ὅτι ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶ καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν», (Α' Ἰωάν.), μαρτυρεῖ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής. Τὴν μαρτυρίαν δέ αὐτοῦ ἐπιβεβαιώνει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέγων: «ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει το φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν, 8,12).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Τὸ μέγα τοῦτο γεγονὸς, δηλονότι ὅτι «Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου», ὁμολογοῦν καὶ κηρύττουν οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐγένοντο αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι μάρτυρες, τόσον κατὰ τὴν μαθητεῖαν αὐτῶν παρὰ τῷ Χριστῷ, ὅσον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς εἰς τὸ ὄρος Θαβώρ μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ ἐνώπιον αὐτῶν [τῶν μαθητῶν].

Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἐορτάζομεν εὐχαριστιακῶς ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ἱερῷ τόπῳ ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἐν Χριστῷ ἀληθείας, τουτέστιν τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν θρησκείας καὶ πίστεως.

Καὶ τοῦτο διότι ὁ θεὸς τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως εἶναι φῶς ἀπρόσιτον καὶ ἄκτιστον. Ἐπὶ πλέον δέ εἶναι φῶς προσιτόν καὶ ἀκτίστως ἐνεργούμενον καὶ λάμπον ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ ἐν Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν ὡς τοῦτο μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου λέγοντος: «καὶ μεθ’ ἡμέρας ἕξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ καὶ ἀναφέρει αὐτούς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ’ ἰδίαν. Καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ ἔλαμψε τό πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δέ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκά ὡς τό φῶς».

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πανηγυρικῶς ἐορτάζει τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ οὐχὶ μόνον εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τούτου, ἀλλὰ κυρίως εἰς ἐπίγνωσιν τῆς κλήσεως ἡμῶν εἰς Χριστόν, τὸν ἀρχηγόν τῆς πίστεως ἡμῶν, δηλονότι εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ συμμετοχὴν τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ θείου τούτου φωτός, τοῦ ἀγιάζοντος καὶ φωτίζοντος τὸν κόσμον.

Δεηθῶμεν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τοῦ θεοῦ τοῦ φωτός καὶ τῆς δόξης καὶ μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ θαβῶρ μεταμορφωθείς ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ θεὸς καὶ ὑποδείξας τοῖς μαθηταῖς Σου τὴν δόξαν τῆς σῆς θεότητος, καταύγασον καὶ ἡμᾶς τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἐπιγνώσεως καὶ ὁδήγησον ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὡς μόνος ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος, Ἀμήν».

Μετά τὴν κατανυκτικὴν νυκτερινὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ καθηγούμενος καὶ ἀνακαινιστὴς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ θαβωρίου Ὁρους π. Ἰλαρίων ἐδεξιώθη τὸν Μακαριώτατον καὶ τὴν Συνοδείαν Αὐτοῦ εἰς τό ἡγουμενεῖον.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐορτῆς ἀπὸ τῆς 7.00 π.μ. ὥρας ἔλαβε χώραν ἡ θ. Λειτουργία δι’ ὅσους δέν ἠδυνήθησαν νὰ μετάσχουν τῆς νυκτερινῆς, προεξάρχοντος τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, συλλειτουργούντων αὐτῷ Ἱερέων καὶ διακόνων.

Μετά τὴν θ. Λειτουργίαν περί τὴν μεσημβρίαν ὁ καθηγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰλαρίων παρέθεσε τράπεζαν ἰχθύων εἰς τὸν Ἱερώτατον καὶ τὴν συνοδείαν αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/rgXzuzlufw>

ngg_shortcode_4_placeholder

ΕΓΚΑΙΝΙΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΜΕΝΟΝ

ΚΤΙΡΙΟΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ.

Τό Σάββατον, 29^{ον} Ιουλίου /11^{ον} Αυγούστου 2012, ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐτέλεσε τόν ἀγιασμόν εἰς τό ἀνακαινισμένον κτίριον τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς. Αἱ ἐργασίαι συντηρήσεως, στηρίξεως, ἐπεκτάσεως διακοσμήσεως καί ἀνακαινίσεως τοῦ ἀνέκαθεν κτιρίου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς διήρκεσαν ἐπὶ ἓν ἔτος σχεδόν καί κατέστησαν αὐτὴν λίαν λειτουργικὴν.

Εἰς τὴν τελετὴν τοῦ ἀγιασμοῦ παρέστησαν ὁ Πρόεδρος τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Θαβωρίου κ. Μεθόδιος, ὁ Ἀντιπρόεδρος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰερώνυμος, τό λοιπόν προσωπικόν τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς καί πολλοί Ἀγιοταφῖται Πατέρες καί λαϊκοί.

Μετά τὴν τελετὴν τοῦ ἀγιασμοῦ ὁ Πρόεδρος τῶν Οἰκονομικῶν προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Τόσον ἐγὼ προσωπικῶς ὅσον καί τά μέλη τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς Σᾶς καλωσορίζομεν μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ καί περισσῆς ἀγάπης εἰς τό ἤδη ἀνακαινισμένον κτιριακόν συγκρότημα τῆς Οἰκονομικῆς τοῦ Πατριαρχείου. Καλῶς ἦλθατε.

Ἡ παρουσία Σας σήμερον ἐδῶ γεμίζει τὴν καρδίαν μας καί τὴν ψυχὴν μας χαράν καί ἀγαλλίασιν, διότι συμπίπτει μέ ἓνα εὐχάριστον γεγονός, τῶν ἐγκαινίων τῆς Οἰκονομικῆς τοῦ Πατριαρχείου.

Μόλις πρό ὀλίγων λεπτῶν, Μακαριώτατε, ἐτελέσατε τόν, κατὰ τὴν τάξιν καί ὡς ἤρμοζε, ἀγιασμόν, ὥστε μέ νέον πνεῦμα, ἐνισχυμένο ἀπὸ τό Ἅγιον Πνεῦμα, νά συνεχίσωμεν τὴν προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν μας ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ, ζήλῳ καί φιλοτιμίᾳ.

Τό κτιριακόν τοῦτο συγκρότημα, Μακαριώτατε, ἀνακαινισμένον πλέον, τίθεται εἰς λειτουργίαν μέ τίς εὐχές καί Πατριαρχικὲς εὐλογίες τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος. Τοῦτο τό κτιριακόν συγκρότημα, δηλαδή ἡ Οἰκονομικὴ τοῦ Πατριαρχείου, ἀπαρτίζεται, πρῶτον, ἐκ τοῦ ἰσογείου χώρου, ὅπου στεγάζονται τό Τμῆμα Ἐνοικίων, τό Ταμεῖον καί ἡ Καμαρασία καί, δεύτερον, ἐκ τοῦ ἄνω ὀρόφου, ὅπου στεγάζονται τό γραφεῖον τοῦ Προέδρου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς, τό γραφεῖον τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς καί τό γραφεῖον τοῦ Λογιστηρίου, προσετέθη δέ καί ἕτερον δωμάτιον, τό Ἀρχεῖον, εἰς τό ὁποῖον θά φυλάσσωνται ἐν ἀσφαλείᾳ τὰ διάφορα ἔγγραφα καί Κώδικες καί ὅ,τι σχετίζεται μέ τὴν Οἰκονομικὴν.

Μακαριώτατε,

Εἰς τόν μακρύν κατάλογον τῶν σημαντικῶν ἔργων, τά ὁποῖα ἐγιναν ἐπὶ τῆς ἐπταετοῦς, εὐκλεοῦς καί καρποφόρου Πατριαρχίας Σας, σήμερον, προστίθεται ἀκόμα ἓνα, εἶναι τοῦτο περί τοῦ ὁποῖου ἀνέφερον, ἥτοι τῆς Οἰκονομικῆς τοῦ Πατριαρχείου. Τό ἔργον τοῦτο ἀνέλαβε καί ἔφερεν εἰς πέρας τό Ἀρχιτεκτονικόν

Γραφεῖον, ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ Πατριαρχείου κ. Θεοδόσιος Μητρόπουλος, εἰς τόν ὁποῖον ἐκφράζομεν τάς εἰλικρινεῖς μας εὐχαριστίας διὰ τήν ἀγαθὴν συνεργασίαν μας. Μία εἶναι καί ἐγκάρδιος, Μακαριώτατε, ἡ υἱικὴ μας εὐχή καί ἡ πρὸς τόν Τριαδικόν Θεόν παράκλησις. Νά ἔχητε πάντα τήν κατ' ἄμφω ὑγιείαν, ψυχικὴν καί σωματικὴν, ἰσχυράν, ὡς πάντοτε, τήν θέλησιν, διότι κατὰ τό ρητόν «τό θέλειν ἐστὶ δύνασθαι».

Γνωρίζομεν, λοιπόν, ὅτι θέλετε καί ἡμπορεῖτε νά κάνετε πολλά, Μακαριώτατε. Ἔχετε συνεργάτας τοὺς εἰλικρινῶς ἀγαπῶντας ἡμᾶς καί τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα. Τό Πατριαρχεῖον εἰς τοὺς χαλεπούς τούτους καιροὺς ἔχει τήν ἀνάγκην Σας καί τήν Πατριαρχικὴν παρουσίαν Σας. Σᾶς χρειάζεται καί τοῦτο δέν ἔχετε τό δικαίωμα νά τό ἀρνηθῆτε. Προχωρεῖτε καί «εἰ ὁ Θεὸς μεθ' Ὑμῶν, οὐδεὶς καθ' Ὑμῶν». Εἴθε τὰ ἔτη Σας, Μακαριώτατε, νά εἶναι μακρόβια, ὑγιεινά καί ἀγλαόκαρπα. Ἀμήν

ὁ δέ Μακαριώτατος ἀπήντησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

Τερῶτατε Ἀρχιεπίσκοπε θαβωρίου κύριε Μεθόδιε,

Πρόεδρε τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοῦ.

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἡ Ἀγιοταφίτικὴ ἡμῶν Ἀδελφότης εὐρίσκεται σήμερον εἰς τήν εὐχάριστον θέσιν τῆς τελέσεως τῶν ἐγκαινίων τῆς ἀνακαίνισεως καὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος τῶν Γραφείων τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

Το γεγονός τοῦτο περιποιεῖ ἰδιαιτέραν τιμὴν καί ἔπαινον εἰς τὰ μέλη τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, τὰ ὁποῖα λόγῳ τε καί ἔργῳ ἀποδεικνύουν ἐμπράκτως τήν μέριμναν αὐτῶν, τῆς διαφυλάξεως καί συντηρήσεως τῆς εὐπρεπείας τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι τό ἱερόν ἡμῶν «Ὁσπίτιον» κατὰ τήν ἔκφρασιν τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Δοσιθέου, τουτέστιν τό Κεντρικόν ἡμῶν μοναστήριον τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης καί κάθε μοναστήριον, ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστον καί ἐνιαῖον μέρος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοῦ.

Τὰ γραφεῖα τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνέχουν ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι ταῦτα εἶναι γραφεῖα διακονίας ὑλικῶν ἀναγκῶν καί ἀγαθῶν. Τούτου ἔνεκεν ἡ στέγη τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς εὐλόγως δύναται νά ὀνομασθῇ κατάστημα ἐλέους καί πανδοχεῖον φιланθρωπίας, ἐξ ἄλλου ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος ἦτο καί ἐξακολουθεῖ νά εἶναι, ἐκτός τοῦ ἔργου τῆς διαφυλάξεως τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, ἡ θεραπεία τῶν πασχόντων καί ἐνδεῶν συνανθρώπων ἡμῶν, ἄνευ τινός διακρίσεως.

Ἡ ἀνακαίνισις τοῦ κτιρίου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκρίθη πλέον ἐπιτακτικὴ καί διὰ λόγους ἀφορῶντας εἰς τήν συμβολὴν τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου εἰς τήν διατήρησιν τοῦ πολιτισμικοῦ καί θρησκευτικοῦ καθεστῶτος τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἐπιτραπήτω ἡμῖν νά ἐκφράσωμεν τήν εὐαρέσκειαν ἡμῶν εἰς τόν Τερῶτατον Ἀρχιεπίσκοπον θαβωρίου κ. Μεθόδιον, ὁ ὁποῖος μεθ' ὑπομονῆς καί ἐπιμονῆς ἀνέλαβε τήν Ἀγιοταφίτικὴν αὐτὴν πρωτοβουλίαν.

Εὐχαριστίας ἐκφράζομεν καί εἰς τοὺς διακονητάς τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς ὡς καί τόν ἀρχιτέκτονα τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Θεοδόσιον Μητρόπουλον καί τοὺς συνεργάτας αὐτοῦ διὰ τὴν ἀρτίαν καί λειτουργικὴν ἀνάδειξιν τοῦ ἔργου τούτου.

Εὐχόμεθα ἡ χάρις καί εὐλογία τοῦ Παναγίου Τάφου νά ἐπισκιάζῃ πάντας ἡμᾶς, ἵνα δι' ἔργων καλῶν δοξάζηται τό Πανάγιον Ὄνομα τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Ἦκολούθησε μικρά δεξιώσις μέ γλυκίσματα καί ἀναψυκτικά, τὰ συγχαρητήρια τῶν Πατέρων πρὸς τόν Πρόεδρον τῶν Οἰκονομικῶν διὰ τὰς γενομένας ἐργασίας καί τὰς εὐχὰς αὐτῶν διὰ καλὰς εἰσπράξεις πρὸς εὐημερίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοῦ καί τοῦ ποιμνίου ἡμῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ngg_shortcode_5_placeholder

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙ Τῇ ΜΝΗΜῃ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ἩΛΙΟΥ Εἰς τὴν Κῶμην ΜΑΑΛΟΥΛΕ.

Τό Σάββατον, 15^{ην} /28^{ην} Ἰουλίου 2012, ἑωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ εἰς τὴν κώμην Μααλοῦλε κειμένην πλησίον τῆς Ναζαρέτ.

Ἡ κώμη αὕτη εἶναι μία ἀπὸ τίς ἐγκαταλειφθείσας ὑπὸ τῶν Ἀράβων κατοίκων αὐτῆς κατὰ τό ἔτος 1948, ὅτε ἰδρύθη τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ.

Σήμερον ἡ περιοχή τῆς κώμης αὐτῆς εἶναι Ἰσραηλινὴ στρατιωτικὴ περιοχή, ἐντός τῆς ὁποίας διακρίνει τις ἐγκαταλελειμμένας Ἐκκλησίας καί τὰ κοιμητήρια τῶν πάλαι ποτέ Χριστιανικῶν Κοινοτήτων. Μία τούτων εἶναι καί ἡ ἐπ' ὀνόματι τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, ἐγκαταλειφθεῖσα Ἐκκλησία, συντηρηθεῖσα προσφάτως τῇ μερίμνῃ τοῦ Πατριαρχείου, ἰδίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θαβωρίου Ὁρους Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος. Εἰς ταύτην τὴν Ἐκκλησίαν ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν ἐτέλεσε τὴν θ. Λειτουργίαν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος κατὰ τὴν ὥς ἄνω ἡμέραν εἰς τὴν ὁποίαν μετετέθη ἡ ἑορτὴ τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνου κ. Ἀριστάρχου, ἱερέων Ἀραβοφώνων τοῦ Πατριαρχείου ἐκ τῆς περιοχῆς Ναζαρέτ, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Ναζαρέτ καί τῆς χορωδίας τῆς Ἀκκρῆς ὑπὸ τὸν ἡγούμενον Ἀκκρῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου καί παρακολουθούντων ἐν κατανύξει εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐκ τῆς Ναζαρέτ, τῆς Κανᾶ καί τῆς περιοχῆς τῆς Ἀκκρῆς.

Τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἔκαμε κατανυκτικωτέραν ἡ σκέψις ὅτι εἰς τὸν μὴ λειτουργοῦντα σήμερον πλήρως Ἱερόν Ναόν τοῦτον, λόγῳ τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων, ἐλειουργήθησαν καί ἡγιάσθησαν γενεαὶ γενεῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ τελευταῖοι ὀλίγοι ἐπιζοῦν εἰσέτι εἰς τὴν Ναζαρέτ.

Διαρκούσης τῆς Θ. Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τοὺς πιστοὺς ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἀποδεδειγμένος θεόπτης, ὁ θεσβίτης σύν Μωσῇ καθορᾷ, ὃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἀνθρώπων τῶν γηγενῶν καρδιά οὐ λελόγισται, σεσαρκωμένον Κύριον ἐν τῷ θαβῶρ τόν Παντοκράτορα», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Δεῦτε τῶν Ὁρθοδόξων τό σύστημα, λέγει ὁ ὑμνωδός, συναθροισθέντες σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ Ναῶ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ θεσβίτου χαρμονικῶς ἐορτάσωμεν τήν θείαν καὶ σεβάσιμον αὐτοῦ μνήμην. Λέγει δέ τοῦτο ὁ ὑμνωδός, διότι ὁ Προφήτης Ἡλίας διεκρίθη ὡς δίκαιος καὶ ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ δύναμις τῆς πίστεως καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς προσευχῆς εἶναι τά πνευματικά ὄπλα, τά ὁποῖα ἀνέδειξαν καὶ κατέστησαν τόν Ἡλίαν δίκαιον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ μεσίτην πρὸς τόν Θεόν πάντων τῶν τιμώντων αὐτόν. Ἴδού τί λέγει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος: «Καί ἡ εὐχή τῆς πίστεως σώσει τόν κάμνοντα καὶ ἐγερεῖ αὐτόν ὁ Κύριος κἂν ἁμαρτίας ᾗ πεποιηκώς, ἀφεθήσεται αὐτῷ. Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τά παραπτώματα καὶ εὐχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῇτε. Πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη. Ἡλίας ἄνθρωπος ᾗ ὁμοιοπαθής ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καὶ μῆνας ἑξ· καὶ πάλιν προσηύξατο καὶ ὁ οὐρανός ὑετόν ἔδωκε καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τόν καρπὸν αὐτῆς», . (Καθολ. Ἰακ. 5,17).

Ἡ πίστις κατὰ τόν ἀπόστολον Παῦλον εἶναι «ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων», (Ἐβρ. 11,1). Κατὰ δέ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν: «Πίστις δέ ἐστίν ἀπολυπραγμόνητος συγκατάθεσις». Ἡ πίστις εἶναι συγκατάθεσις χωρὶς πολλήν ἐξέτασιν. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν προσευχήν, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός λέγει: «πάντα ὅσα ἐάν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες λήψετε», (Ματθ. 21,22). Κατὰ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν «Προσευχή ἐστίν ἀνάβασις νοός πρὸς Θεόν ἢ αἵτησις τῶν προσηκόντων παρὰ Θεοῦ ἢ παράκλησις νά δοθοῦν ἀπό τόν Θεό αὐτά πού πρέπουν. Κατὰ δέ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος: «Προσευχή ἐστὶ κατὰ μέν τήν αὐτῆς αἰτιότητα συνουσία καὶ ἔνωσις ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ, κατὰ δέ τήν ἐνέργειαν ἀρετῶν πηγὴ, χαρισμάτων πρόξενος...».

Καθίσταται λοιπόν φανερόν ὅτι ἡ προσευχή βασίζεται ἐπὶ τῆς πίστεως καὶ ἐνεργοποιεῖται διὰ τῆς πίστεως. Δι' αὐτόν τόν λόγον ἡ προσευχή ἢ ἡ δέησις τοῦ δικαίου ἔχει μεγάλην ἀποτελεσματικότητα. «Πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη», (Ἰακ. 5, 16).

Ἐν προκειμένῳ, ὁ μέγας Ἡλίας δίκαιος ὢν καλεῖται ὑπό μέν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς ψάλλει ὁ ὑμνωδός: «Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος τῶν προφητῶν ἡ κρηπὶς, ὁ δεύτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ὁ ἔνδοξος, ἄνωθεν καταπέμψας Ἐλισαίῳ τήν χάριν, νόσους ἀποδιώκει καὶ λεπρούς καθαρίζει διό καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτόν βρῦει ἰάματα». Ὑπό δέ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου προβάλλεται ὁ Ἡλίας ὡς παράδειγμα τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐνεργείας τῆς προσευχῆς. Διὰ τοῦτο μετ' ἰδιαιτέρας ἐμφάσεως λέγει εἰς τήν Καθολικὴν αὐτοῦ ἐπιστολήν ὅτι «Ἡλίας ἄνθρωπος ᾗ ὁμοιοπαθής ἡμῖν», (Ἰακ. 5,17).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Ἡλίας ἦτο ἄνθρωπος πού εἶχε τήν αὐτήν ἀσθενῆ φύσιν μέ ἡμᾶς καί προσηυχήθη διά νά μή βρεξη καί δέν ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς τρία ἔτη καί μῆνας ἕξ. Καί πάλιν προσηυχήθη καί ἐζήτησε νά βρέξη καί ὁ οὐρανός ἔδωκε βροχήν καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τόν καρπὸν αὐτῆς». (Ίακ. 5, 17-18).

Ἐξ ἄλλου, ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ ἀναφέρεται καί αὐτός εἰς τό γεγονός ὅτι ὁ δίκαιος ἄνθρωπος ἢ ὁ ἄνθρωπος τοῦ θεοῦ εἶναι ὁμοιοπαθής ἡμῖν ὡς σχολιάζουν αὐτόν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας: «μεταπτωτή ἐστὶ καί ἡ τοῦ δικαίου ψυχή, ὡς μαρτυρεῖ καί ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ λέγων τόν δίκαιον ἀφίστασθαι δύνασθαι τῶν ἐντολῶν τοῦ θεοῦ ὡς μή λογίσασθαι αὐτῷ τήν προτέραν δικαιοσύνην. Ὁ θεὸς ζῆλος καί ἡ ἀκραιφνής ἀρετὴ τοῦ Ἁγίου ἡμῶν Προφήτου Ἡλιοῦ εἶναι αὐτά τὰ ὅποια τόν ἀνέδειξαν κρηπίδα τῶν Προφητῶν, ἀλλὰ καί τόν ἐμεγάλυνον ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, ὡς ψάλλει ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας δεόμενος αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν: «Μεγαλυνθεὶς ταῖς πρὸς θεόν σου νεύσεσι, ζηλῶν ἐζήλωσας, ὡς ἀληθῶς μάκαρ, τῷ Κυρίῳ πάντοτε, διό με ἐνδυνάμωσον, ζήλου θείου πλησθέντα, τό ἔνθεον πράττειν βούλημα, ἵνα σέ γεραίρω σωζόμενος».

Τοῦτο σημαίνει, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὅταν ἡ πίστις μας εἶναι ζέουσα καί οὐχὶ χλιαρὴ καί πράττωμεν τό ἔνθεον βούλημα, τότε καί ἡ προσευχή μας ἐνεργοποιεῖται, δηλαδή εἰσακούεται.

Ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος λέγει σχετικῶς μέ τήν αἵτησίν μας εἰς τόν θεόν: «αἰτεῖτω δὲ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος· ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ριπιζομένῳ, μὴ γὰρ οἰέσθω ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι λήψεται τι παρὰ τοῦ Κυρίου. ἀνὴρ δίψυχος ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ», (Ίακ. 1, 6-8).

Ἄνθρωπος πού εἶναι δίβουλος καί δίγνωμος καί δέν μένει σταθερός εἰς μίαν ἀπόφασιν, εἶναι ἀκατάστατος καί ἀσταθής εἰς ὅσα ἀποφασίζει καί ἐνεργεῖ καί ἐν γένει εἰς ὅλην τήν συμπεριφορὰν του. Ἄστατος θά εἶναι καί εἰς ἐκεῖνα πού ζητεῖ ἀπὸ τόν Κύριον. Πῶς εἶναι λοιπόν δυνατόν νὰ εἰσακουσθῇ;

Τό ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν τῆς προσωπικότητος τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ εἶναι ἀκριβῶς τό σταθερόν καί τό ἄτρεπτον τῆς πίστεώς του εἰς τόν θεόν τόν ζῶντα καί ἀληθινόν, ὡς τοῦτο διατυπώνει καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Ἄτρεπτον ἀνθρώποις πορεῖαν ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος, τῇ μηλωτῇ τὸν ῥοῦν τὸν Ἰορδάνειον, ὁ θεοβίτης περαιωθεὶς, διφρηλάτης αἰθέριος, οὐρανοδρόμον ἦνυσεν, ξένην πορεῖαν διὰ Πνεύματος».

Αὐτήν τήν ἐπὶ γῆς πορεῖαν καλούμεθα νά ἀκολουθήσωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μιμούμενοι τόν Προφήτην Ἡλίαν, ἐντός καί διὰ τῆς Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδόξου, ἡ ὁποία παραμένει ἀσάλευτος καί ἄτρεπτος ἐν τῇ ἐπιγείῳ αὐτῆς καί σωτηριώδει πορείᾳ, τουτέστιν θεραπευτικῇ ἀποστολῇ.

Παρακαλέσωμεν τόν σήμερον ἐορτίως τιμώμενον Ἅγιον ἡμῶν Προφήτην καί μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ὅτε σὺ Προφῆτα θεσπέσιε, τῷ θεῷ δι' ἀρετῆς, καὶ πολιτείας ἀκραιφνοῦς, συνεκράθης παρ' αὐτοῦ, τήν ἐξουσίαν εἰληφώς, τήν κτίσιν, κατὰ γνώμην μετεῤῥύθμισας· καὶ πύλας, ὑετοῦ θέλων ἀπέκλεισας· καὶ ἄνωθεν πῦρ κατήγαγες· καὶ δυσσεβεῖς κατηνάλωσας· Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν».

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΙΒΕΡΙΑΔΑ.

Τὴν Παρασκευὴν, 30^{ῆν} Ἰουνίου/13^{ῆν} Ἰουλίου 2012, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτὴ τῆς Συνάξεως τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν πρὸς τιμὴν αὐτῶν Ἱερὰν Μονὴν εἰς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης ἐντὸς τῆς πόλεως τῆς Τιβεριάδος.

Ὁ ναὸς τῆς Μονῆς ταύτης ἀνάγει τὴν πρώτην ἀρχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀγίας Ἑλένης καὶ πιστεύεται ὅτι εἶναι ἐκτισμένος εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβε χώραν ἡ τρίτη ἐμφάνισις τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀνάστασιν, συμφώνως πρὸς τὴν κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην περικοπὴν, ἥτις ἀποτελεῖ καὶ τὸ δέκατον Ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον τῶν Κυριακῶν, ὅτε ἐκέλευσεν αὐτοὺς βαλεῖν τὰ δίκτυα εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πλοίου καὶ ἐπίασαν πλῆθος ἰχθύων καὶ προέτρεψεν αὐτοὺς νὰ λάβουν καὶ νὰ ἀριστήσουν ἐκ τοῦ ἰχθύος, ὃν εὗρον κείμενον ἐπὶ ἀνθρακιᾶς εἰς τὴν παραλίαν.

Εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον ναὸν προεξῆρξεν τῆς πανηγυρικῆς ἐορτῆς ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καὶ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, ἱερομονάχων καὶ διακόνων, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς ὑπὸ τὸν ἡγούμενον τῆς Μητροπόλεως Ἀκκρης-Πτολεμαΐδος Ἀρχιμανδρίτην π. Φιλόθεον καὶ συμμετεχόντων πολλῶν πιστῶν Ἀραβοφώνων τῆς περιοχῆς τῆς Γαλιλαίας καὶ ρωσοφώνων μεταναστῶν.

Πρὸς τοὺς πιστοὺς τούτους ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Τό φῶς τό ἐκ φωτός προέλαμψεν ἀχρόνως ἐν χρόνῳ σαρκικῶς τοῖς ἐν γῇ ἐπεφάνη καὶ κόσμον κατεφώτισεν δι' ὑμῶν παμακάριστοι, ὅθεν ἅπαντες ταῖς διδαχαῖς ὑμῶν θείαις φωτιζόμενοι τὴν ἱερὰν ὑμῶν μνήμην τιμῶμεν Ἀπόστολοι»

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Εὐφραίνεται καὶ ἀγάλλεται ἡ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος, διότι ἐπέλαμψεν ἡ χάρις τῶν πρώτων ἀλιέων αὐτῆς καὶ νῦν ἀλιέων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμεων Ἀποστόλων, τῶν Δώδεκα, τῶν ὁποίων τὴν Σύναξιν ἐορτάζομεν σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἔνθα ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ἐφάνέρωσεν ἑαυτὸν τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν. «Μετὰ ταῦτα ἐφάνέρωσεν ἑαυτὸν πάλιν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος· ἐφάνέρωσε δὲ οὕτως... Τοῦτο ἤδη τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν», (Ἰωάν. 21,

Ἡ σημερινή ἐορτή τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων ἀποτελεῖ προέκτασιν τῆς χθесινῆς ἐορτῆς τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου εἰς Καπερναοὺμ τήν παραθαλασσίαν (Ματθ. 4,13). Ἡ ἐόρτιος μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν ἐορτή τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καί τοῦτο διότι οἱ μαθηταί καί Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ ἀνεδείχθησαν θεοῦ συνεργοί, ὡς λέγει ὁ σοφός Παῦλος (Α' Κόρ. 3, 9,) ἀλλά καί ὁ θεμέλιος λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἠνώθησαν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔθνικοί, εἰδωλολάτραι καί Ἰουδαῖοι εἰς μίαν Ἐκκλησίαν «ἐποικοδομηθέντες», ὡς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, «ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καί προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφεσ. 2,20).

Ἐξ ἄλλου Αὐτός Οὗτος ὁ Ἰησοῦς, κατὰ τήν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, ἐλάλησεν αὐτοῖς, τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ, λέγων: «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς· πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν», (Ματθ. 28,18-20).

Ἐν προκειμένῳ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγει ὑμνολογικῶς: «Ἐκκλησίας τοὺς πύργους, τῷ θεμελίῳ, τῆς πίστεως εὐσεβῶς ἡδρασμένους, καί πιστοὺς ἅπαντας ἐπιστηρίζοντας, δεῦτε μακαρίσωμεν, τοὺς ἱερούς Ἀποστόλους, ὅπως ταῖς δεήσεσι, τούτων σωθείημεν», (Παρακλ. ἤχος γ' , Ὅρθρος Πέμπτης, ὥδή α').

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, οἱ Ἀπόστολοι εἶναι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἐφώτισαν τὸν κόσμον μέ τό φῶς τό ἐκ φωτός, τό προεκλάμψαν ἀχρόνως ἐν χρόνῳ σαρκικῶς, δηλονότι τό Ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τό Πνεῦμα τῆς υἱοθεσίας, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος «ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας», (Ρωμ. 18,15). Ἰδοὺ τί λέγει καί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας «υἱοθετήσας τοὺς μαθητάς Σου πρὶν ὁ φύσει υἱός θέσει κληρονόμους ἔδειξες πατρικῆς κληρουχίας Ὑπεράγαθε καί συνεδρεύειν Σὺ τῷ θεῷ καί Δεσπότη ἡδόκησας» (Μηναῖον. Ἠδὴ ζ', Ὅρθρος).

Διερωτᾶται κανεῖς: Τίνι τρόπῳ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός «ἔδειξεν τοὺς μαθητάς καί ἀποστόλους Αὐτοῦ θέσει κληρονόμους τῆς Πατρικῆς κληρουχίας»; Διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Παρακλήτου, τουτέστιν τοῦ θείου Πνεύματος τῆς Ἀληθείας. Αὐτό ἀκριβῶς τό θεῖον Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον διακρίνει τοὺς γνησίους φίλους τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τοὺς Ἀποστόλους, ἀπὸ τοὺς ψευδαποστόλους. Λέγομεν τοῦτον διότι τό ἐξ ἀλιέων ἀποστολικόν κήρυγμα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας ἀπετέλεσε πάντοτε τό κριτήριον τοῦ θεολογικοῦ φρονήματος τῶν διαδόχων Ἀποστόλων καί ἐγκρίτων Πατέρων καί διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας πατήρ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Ταῦτα πεφιλοσόφηται πρὸς ὑμᾶς δογματικῶς, ἄλλ οὐκ ἀντιλογικῶς· ἀλιευτικῶς, ἄλλ οὐκ Ἀριστοτελικῶς».

Μέ ἄλλα λόγια οἱ Ἀπόστολοι ἐμυσταγωγήθησαν εἰς τό μυστήριον τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίας ἐν τῷ ὑπερώῳ κατὰ τήν ἡμέραν τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς. Ἡ φωτεινὴ δύναμις τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατέδειξεν αὐτοὺς διδασκάλους καί κήρυκας τῆς οἰκουμένης. Χαρακτηριστικόν τοῦ γεγονότος τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς εἶναι τό ὅτι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔλαβον τήν φωτιστικὴν δύναμιν καί ἐνέργειαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος οὐσιωδῶς καὶ οὐχὶ κατ' ἐπίνοιαν φαντασιωδῶς, ὡς συμβαίνει τοῦτο μέ τοὺς συγχρόνους Πεντηκοστιανούς, τοὺς γνωστούς ὡς «ἀναγεννηθέντας». «Ὅλην τήν τοῦ Πνεύματος αἴγλην, οὐσιωδῶς ὑμῖν φανεῖσαν, πάντες ὑπεδέξασθε, σοφοί, ἐν

ὑπερώω μυσταγωγούμενοι, τὰ ὑψηλά διδάγματα, καί νῦν ἀξίως μακαρίζεσθε».

Ναί, ἀγαπητοί μου, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀξίως μακαρίζονται καί τοῦτο διότι ἐγένοντο μιμηταί λόγῳ τε καί ἔργῳ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς πίστεως, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτό καταδείκνυται καί ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων διδασκαλίας, τῆς ἀπευθυνομένης πρός τά μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῆς Ἐκκλησίας «εἰς τοῦτο γάρ ἐκλήθητε», ὑπενθυμίζει εἰς ὅλους ἡμᾶς, ἀγαπητοί μου Χριστιανοί, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος «ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἵχνεσιν αὐτοῦ· ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ», (Α' Καθολ. Πέτρ. 2,21).

Πέτρε καί Παῦλε, τοῦ Λόγου ἀροτῆρες, Ἀνδρέα, Ἰάκωβε καί Ἰωάννη σοφέ, Βαρθολομαῖε καί Φίλιππε, Θωμᾶ, Ματθαῖε, Σίμων, Ἰούδα, θεῖε Ἰάκωβε, πάνδημοι τῶν μαθητῶν δώδεκα, οἱ ἐν τῷ κόσμῳ κηρύξαντες τὴν Παναγίαν Τριάδα φύσιν θεοῦ αἰδίον, τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἀλάξευτοι ὄντως πύργοι καί στῦλοι ἀσάλευτοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων ἱκετεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς. Ἀμήν».

καί ἀραβιστί ἶδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον.

Μετά τὴν θεῖαν Λειτουργίαν ὁ ἡγούμενος καί ἀνακαινιστὴς τοῦ ἐνταῦθα ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἀρχιμανδρίτης π. Τιμόθεος περέθεσε τράπεζαν μετ' ἱχθύων τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης εἰς τὴν Πατριαρχικὴν συνοδείαν καί πολλοὺς ἐκ τῶν ἐορταστῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ngg_shortcode_7_placeholder

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τὴν Πέμπτην, 29^η Ἰουνίου/12^η Ἰουλίου 2012, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων ἐνδόξων πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν ἱερόν Ναόν εἰς Καπερναοῦμ.

Ὁ Ναός οὗτος εἶναι ἐκτισμένος ἀπὸ τοῦ 1935 ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ εἰς τὴν βορειοδυτικὴν ὄχθην τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης καί ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς Καπερναοῦμ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκησεν ὁ Κύριος, φυγὼν ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ (Ματθ. 4,13) καί ἡ ὁποία «ἀνέβη ἕως οὐρανοῦ καί ἕως ὅπου κατεβιβάσθη» κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Κυρίου, διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς δέν ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν, παρά τὰ σημεῖα καί τὰς δυνάμεις πού ἐγένοντο εἰς αὐτήν. (Ματθ. 11,23).

Εἰς τόν ἐν τοῖς ἐρειπίοις τῆς Καπερναοῦμ κείμενον ἱερόν ναόν τοῦτον, ἀγιογραφηθέντα προσφάτως βυζαντινῇ ἀγιογραφίᾳ ὑπό τοῦ φιλέργου ἡγουμένου μοναχοῦ π. Εἰρηνάρχου καί ἀποτελοῦντος ἐν τῶν κοσμημάτων τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης, ἐτέλεσε τήν ἐορτήν τῶν πρωτοκορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προεξάρχων κατά τήν ὡς ἄνω ἡμέραν τῆς Θ. Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιεγγραμματέως, Ἱερομονάχων καί διακόνων, ψαλλούσης τῆς ὑπό τόν Ἀρχιμανδρίτην π. Φιλόθεον ἡγούμενον εἰς τήν Μητρόπολιν Ἀκκρης-Πτολεμαίδος βυζαντινῆς χορωδίας καί ἐν κατανύξει συμμετεχόντων πολλῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Ναζαρέτ καί τῆς περιοχῆς τῆς Ἀκκρης.

Πρός τούτους ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ἔχοντα ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἐορτή χαρμόσυνος ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, ἡ πάνσεπτος μνήμη τῶν σοφωτάτων Ἀποστόλων καί κορυφαίων Πέτρου καί Παύλου. Διό καί ἡμεῖς, ἀδελφοί, ἐν ᾧδαῖς καί ὕμνοις ἐωρτάσωμεν φαιδρῶς τήν πανσεβάσμιον ταύτην ἡμέραν, λέγοντες Χαῖρε Πέτρε Ἀπόστολε καί γνήσιε φίλε τοῦ σοῦ διδασκάλου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Χαῖρε Παῦλε παμφίλτατε καί κήρυξ τῆς πίστεως καί διδάσκαλε τῆς οἰκουμένης, ὡς ἔχον παρρησίαν, ζευγος ἀγιόλεκτον Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν ἱκετεύσατε σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ὦντως «ἐορτή χαρμόσυνος, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον ἡ πάνσεπτος μνήμη τῶν σοφωτάτων Ἀποστόλων καί κορυφαίων Πέτρου καί Παύλου. Καί τοῦτο διότι παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔλαβον τήν κλῆσιν καί ἀνεδείχθησαν ὁ μὲν Πέτρος πέτρα τῆς Ἐκκλησίας: «καί ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ μακάριος εἶ Σίμων Βαριωνᾶ, ὅτι σὰρξ καί αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ γὰρ ἐγὼ σοι λέγω ὅτι σύ εἶ Πέτρος καί ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τήν Ἐκκλησίαν καί πύλαι ᾧδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16, 17-18). Ὁ δὲ Παῦλος σκεῦος ἐκλογῆς: «εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Κύριος πορεύου ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοι ἐστὶν οὗτος τοῦ βαστάσαι τό ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καί βασιλέων υἱῶν τε Ἰσραὴλ», (Πράξ. 9,15).

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Κυρίου μαρτυροῦν ἐναργέστατα ὅτι οἱ κορυφαῖοι Ἀπόστολοι Πέτρος καί Παῦλος εἶναι ἡ φωνή τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ ὡς καί τὰ ὄργανα τῆς ἐνεργείας καί τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ συνέχοντος καί συγκροτοῦντος τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας.

Τόσον ὁ Πέτρος, ὅσον καί ὁ Παῦλος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διακρίνονται τῶν ἄλλων Ἀποστόλων οὐχὶ κατὰ τήν ἀξίαν τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος, δηλονότι τῆς χάριτος ἢ μᾶλλον τῆς ἐκχύσεως ἐπ' αὐτῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀλλὰ διὰ τό γεγονός ὅτι ἀμφοτέροι οἱ κορυφαῖοι ὑπῆρξαν ἀσθενεῖς εἰς τό φρόνημα καί οὐχὶ μόνον. Ὁ μὲν Πέτρος κατὰ τήν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου «τρίς ἠρνήσατο αὐτόν», (Ματθ. 26,34) ὁ δὲ Παῦλος κατὰ τήν ἰδίαν αὐτοῦ

μαρτυρίαν καί τήν μαρτυρίαν τοῦ Κυρίου ἐδίωκεν τόσον τόν Χριστόν, ὅσον καί τήν Ἐκκλησίαν. ἰδοὺ ἡ ἀγιογραφικὴ μαρτυρία: «Σαούλ, Σαούλ τί μέ διώκεις; εἶπε δέ ὁ Παῦλος τίς εἶ Κύριε, ὁ δέ Κύριος εἶπεν. ἐγώ εἰμί Ἰησοῦς ὃς σύ διώκεις», (Πράξ. 9,5). Καί πάλιν ὁ Παῦλος λέγει: «Ἠκούσατε γάρ τήν ἐμήν ἀναστροφὴν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καί ἐπόρθουν αὐτήν», (Γαλ. 1,13).

Καθίσταται σαφές λοιπόν ὅτι οἱ κορυφαῖοι Ἀποστόλοι διακρίνονται τῶν ἄλλων Ἀποστόλων διὰ τήν μετάνοιαν αὐτῶν. Ἡ δέ μετάνοια εἰς Χριστόν εἶναι μετάνοια εἰς θεραπείαν τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας, ψυχικῆς, ἠθικῆς καί σωματικῆς, φυσικῆς, δηλονότι τῆς ἁμαρτίας κατὰ τό κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ «οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους ἀλλ' ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν», (Λουκ. 5, 32). Ἐπὶ πλεον δέ ἡ ἐνέργεια τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φανεροῦται ἐν τῇ ἀσθενείᾳ κατὰ τήν ρητὴν δήλωσιν τοῦ Χριστοῦ «Ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται», (Β' Κορ. 12,9).

Κοινωνοί καί μέτοχοι τῆς ἐμπειρίας τῆς ἐν ἀσθενείᾳ τελειώσεως τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ Πατρός Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένοντο ἐξίσου ὅλοι οἱ κληθέντες εἰς τό ἀποστολικόν ἀξίωμα κατ' ἐξοχὴν δέ οἱ σήμερον τιμώμενοι μετὰ παρρησίας γνήσιοι φίλοι καί κήρυκες τοῦ Χριστοῦ.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι τό ἀγιόλεκτον ζεῦγος, ὅπως ὀνομάζει ὁ ὑμνωδός τούς κορυφαίους, ἐνδυσάμενοι τόν Χριστόν καί σύμφυτοι γεγονότες τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου Αὐτοῦ, (Ρωμ. 6,5), κατῴρθωσαν νά διδάξουν τό σωτηριῶδες τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον εἰς πᾶσαν τήν οἰκουμένην, προσέτι δέ νά ἐδραιώσουν τό ἱερόν τῆς Ἐκκλησίας οἰκοδόμημα κατὰ τό ρῆμα τοῦ Κυρίου «κἀγὼ δέ σοι λέγω ὅτι σύ εἶ Πέτρος καί ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τήν Ἐκκλησίαν καί πύλαι ᾗτου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16,18).

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος ὁμολογεῖ ὅτι «Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων· εἶτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα εἶτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν· ἀρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ· καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον· εἶτε ἐν σώματι εἶτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν· ὅτι ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι.», (Β' Κορ. 12,2-4). Καί πάλιν ὁ Παῦλος μαρτυρεῖ ὅτι «καὶ εἵρηκέ μοι [ὁ Κύριος]· ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. ἥδιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ». (Β' Κορ. 12,9).

«Πέτρε κορυφαῖε τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων ἡ πέτρα τῆς πίστεως καί Παῦλε Θεσπέσιε τῶν Ἁγίων Ἐκκλησιῶν ὁ ρήτωρ καί φωστήρ τῷ θείῳ θρόνῳ παριστάμενος ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύσατε», λέγει ὁ ὑμνωδός.

Τό κήρυγμα καί ἡ διδασκαλία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου ἀπετέλεσαν καί ἀποτελοῦν τήν ἀκένωτον τῆς θεολογίας πηγὴν τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, ἀλλά καί πάντων ὅσων ἀναζητοῦν τήν εἰς Θεόν Λόγον τόν Χριστόν μυσταγωγίαν, ὡς διατυπώνει ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «ἔδωκας στηρίγματα τῇ Ἐκκλησίᾳ σου, Κύριε, τήν τοῦ Πέτρου στερρότητα καί Παύλου τήν σύνεσιν καί λαμπράν σοφίαν καί τήν ἐκατέρων θεηγορίαν ἀληθῆ τῆς ἀθείας πλάνην διώκουσαν. Διό μυσταγωγούμενοι παρ' ἀμφοτέρων ὑμνοῦμεν Σε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Τούς κήρυκας τῆς πίστεως, τὰς θεολόγους σάλπιγγας, Πέτρον καί Παῦλον τῆς Ἐκκλησίας τούς στύλους καί καθαιρέτας τῆς πλάνης εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν Χριστόν τόν θεόν ἡμῶν τοῦ σῶσαι καί φωτίσαι τὰς ψυχάς ἡμῶν καί εἰρηνεῦσαι τήν περιοχὴν ἡμῶν καί ἅπασαν τήν Οἰκουμένην. Ἀμήν».

Τὴν θεϊαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε σύντομος δεξίωσις ἐν τῷ ἡγουμενείῳ δι' ἀναψυκτικῶν πρὸς ἀναψυχὴν ἐκ τοῦ καύσωνος καί ἀκολουθῶς ὑπὸ τό στέγαστρον διὰ προστασίαν ἐκ τοῦ ἡλίου τράπεζα πρὸς ὅλους ὑπὸ τοῦ φιλοξένου ἡγουμένου μοναχοῦ π. Εἰρηνάρχου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_8_placeholder